

Pestszentimrei

Öröm Hír Levél



A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XI. évfolyam 4. szám (93.) - 2014. június

Hálaadás

"Téged Isten dicsérünk" énekeljük hálás szívvel az Istennek, mert az elmúlt tanévben olyan jó volt hozzánk: sokat adott és elvett, egyszerre kísért, segített és erősített.

A Te Deum ének IV. században keletkezett Szentháromságot dicsőítő imádság: az örök Atyát, az Egyszülöttet és a Vigasztalót együtt magasztalja

a látható és láthatatlan világ, az apostolok és a hívek. Reményünket csak Őbeljük vethetjük. Ma, amikor - a Pünkösöd utáni vasárnapon - a Szentháromság misztériumát ünnepeljük, különös jelentőséggel bír ez a himnusz.



Kérlek Benneteket, gyűjtsétek össze, miért vagytok hálásak az elmúlt évben: mi az, amit már megköszöntetek? Mit

vettetek magától értetődőnek? Mi az, amit elsöre inkább visszautasítottatok volna? Hogyan tudjátok most mégis elfogadni?

Zengjünk közös dicséretet mind ezekért.

Isten szüntelenül fáradozik értünk.

Újra és új módokon közelít hozzánk, mert akarja, hogy életünk bőségben legyen. Ki által, hogyan kaptátok meg ajándékait?

Gábor atya

Első gyónás

Április 27-én, az Isteni Irgalmasság vasárnapján 14 hittanos (zömében 3. osztályos) végezte el első szentgyónását. A kezdő liturgia szépségét nagyban emelte Csernyus Laci és Kovács István, zenei szolgálatukkal. Megható volt nézni a szülőket a padban, ahogyan párás szemmel, imára összekulcsolt kézzel kísérték lélekben újtára gyermekeiket a gyóntatószékhez vezető „hosszú” úton. A gyóntatást Gábor atya és Neruda Károly atya (szemeretelepi plébános) végezte, nagy szeretettel.

Hosszúnak, néha igen nehéznek éreztem a felkészülés útját, de a Szentlélekre bízva őket azon a délutánon megtapasztaltam, mennyit dolgozott bennük az isteni kegyelem az évek során. Szívet melengető volt nézni őket fehér ruhában, mécses gyújtva az oltárnál, látva rajtuk, megérintette őket, mekkora elsöprő ereje van a szentgyónásnak. Adja Isten, ezt ne is felejtsek el életük végéig! (Sz. J.)

Az első gyónásom

Judit nénivel nagyon sokat készültünk az első gyónásra.

Egyszer csak eljött a várva várt nap. Gréti kísért el a nagy alkalomra. Mi értünk oda a legkorábban. Utánunk sorban érkeztek a többiek. Judit néni mesét olvasott, hogy enyhítse az izgalmunkat. Gábor atya és Karesz atya gyóntatott meg minket. Felkészülten érkeztem. Otthon már számba vettem és leírtam a bűneim. A gyónás előtt nagyon izgultam, de mikor bementem és elmondtam a bűneim, feloldozást kaptam és megkönnyebbültem. Miután

meggyóntunk és megtisztultunk, fehér ruhába öltöztünk. Gábor atya közreműködésével elégettük a listáinkat. Így teljesen megszabadultunk a nyomasztó rossz dolgoktól.

Nekem jó élmény a gyónás, és izgatottan várom a következőt. (Vízkeleti Hanna)



Első gyónás – szülői szemmel

Nagy boldogság szülőként megtapasztalni, ahogy gyermekünk szíve megmegnyílik Krisztus felé. Sok pillanat van, amikor megajándékoznak bennünket, egészen hétköznapi szituációkban is ezzel az élménnyel. Ilyen pillanatokban lehetett részünk, ahogy láttuk gyermekünk készületét az első gyónásra. A bűnbocsánat szentsége csodálatos lehetőség, hogy képesek legyünk változtatni a hibáinkon és egyre közelebb kerüljünk Ahhoz, aki minden boldogságunk és reményünk forrása. Jó volt látni, hogy mennyire átérzi már egy 9 éves gyermek is ennek fontosságát és – természetesen izgulva –, de nagy várakozással készül élete első gyónására. Nagy öröm volt látni saját fiunk mellet a többieket is, szinte mindegyiküket egészen kicsi koruk óta ismerjük és mindannyiukért imádkozva a közös-

ségben lévő erő és szépség is nagyon megérintett minket. (Kinga, Róbert)

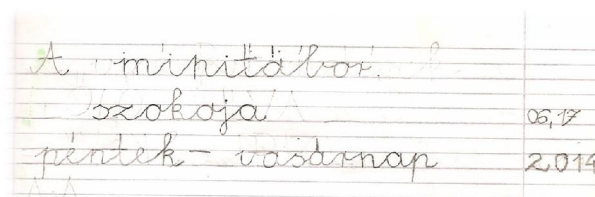
Alsós minitábor Szokolyán

Nagyon vártam már a májust, mert tudtam, hogy minitáborba megyek. Nagyon hosszú volt az út odafele, de a buszban így alkalmunk volt sokat beszélgetni, nevetgélni. Amikor odaértünk, nagy izgalom volt, hogy megtaláljuk a táskáinkat. Mivel elég későn értünk oda, ezért az este a közös étkezéssel és meseolvasással hamar véget ért. A másnapi gitáros ébresztő után kirándulni indultunk a közeli erdőbe. Aki előrelátóan vitt magával gumicsizmát, az jól járt, mert a sok esőtől bizony sáros volt minden. A fejedelmi lakoma után már nehezen tudtunk volna tovább túrázni, így nagyszerű ötlet volt a kisvasutazás. A pihenő után kézműves foglalkozás vette kezdetét. Egy szép fakeresztet díszítettünk különböző termékekkel, amiket a napot záró szentmisén Gábor atya megáldott. S ez a kereszt most ott lóg a szobám falán.

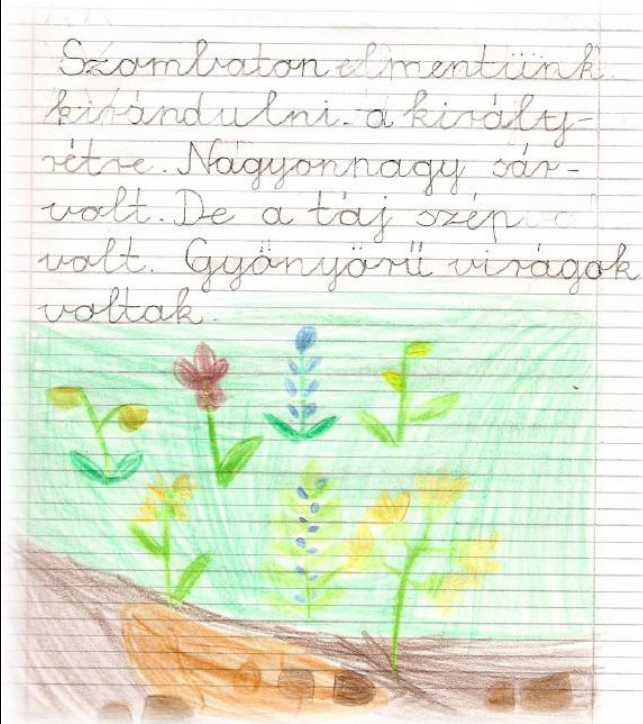


Bár alsósként utoljára voltunk így együtt, mégsem szomorodtam el, mert tudom, hogy ezek a táborok folytatódni fognak jövőre is, csak akkor már felsős minitábornak hívják őket. (De előtte még vár ránk egy nyári nagytábor.) (Csernyus Áron)

A minitábor



Szombaton elmentünk kirándulni a Királyrétre. Nagyon nagy sár volt. De a táj szép volt. Gyönyörű virágok voltak. A kirándulás után pedig kézműveskedtünk. A kézműves foglalkozáson fakereszteket díszítettünk ki mindenféle termékkel. Aztán vetítették. A vetítés után pedig mindenki álmosan borult az ágyba. Hogy holnap kipihenve utazzunk haza. (Gáspár Julcsi)



Látogatás az idősek otthonában

Korábbi fájdalmas emlékek miatt kicsit nehezen mentem el az alacskai úti öregotthonba. Ráadásul egy kísértő gondolat motoszkált a fejemben: "Ugyan, mit segítesz egy énekléssel?" Végül nem bántam meg, hogy részt vettem. Először is, ez nem csak egy "szimpla" éneklés volt. Gitár, fuvola és csörgők színesítették az éneklést és a feltámadás örömhírét is felolvastuk a Bibliából, végül kis, saját készítésű igekártyákat osztogattunk. "Műsorunkkal" tanúságot tettünk arról, hogy Isten terve jó, Ő hatalmas, neki semmi sem lehetetlen, és MINDIG van remény. Márpedig az ottani öreg bácsiknak, néniknek szerintem ezt minél többször kell hallaniuk. Másodszor: gyerekek is voltak velünk, mindannyian hősiesen bírták, Gigi fuvolázott, a többiek csörgöztek ill. segédkeztek, ahol tudtak. Több helyen könnyes szemekkel nézték őket, az otthon lakói hálásak voltak. A gyerekekre pedig több szempontból is hatása volt ennek a szolgálatnak. Harmadszor közülünk többen is járnak ide rendszeresen, ez nem egy egyszeri alkalom volt, kapcsolódott az eddigi látogatásokhoz. Szerintem a legrövidebb, legegyszerűbb szolgálat sem kevés az Úrnak, hogy gyógyítson, megérintsen, működjön, tehát volt értelme. (KE)

Egy kis zenész élményei

Szobáról szobára jártunk, és mindenhová úgy léptünk be, hogy fuvoláztam. Ez nagyon tetszett mindenkinek, én pedig annak örültem,

hogy örömet szerezhettem. Az egyik nénitől kaptam egy csokitojást is. (Gigi)



Újrakezdés újraáldozással

Húsvéthétfőn a 25. házassági évfordulónkra készültünk. 25 éve járultunk először és utoljára szentáldozáshoz. Akkor számunkra csak a szertartás és előkészítésének része volt. Nem tudtuk és nem értettük.

Protestáns gyülekezetben hallottuk meg Isten szavát és tértünk meg később. Olvastam, tanultam és gondolkodtam az Úrvacsora felekezetek közötti hasonlóságairól és különbözőségeiről. Jézus az istentisztelet mikéntjéről nagyon keveset hagyott ránk, de ezt mindenképpen: „...ezt cselekedjétek az én emlékezetemre...” Rendszeresen jártam különböző alkalmakra, olvastam a Szentírást, de ez kimaradt az életemből. Nyolc éve töprengek ezen, és csak kevés kísérletet tettem az erről való beszélgetésre.

Féltem a gyónás kellemetlenségeitől, ki legyen, akinek bizalmat adok, ha összetalálkozok a gyóntatóval és azon fogok gondolkodni, hogy ő mit gondol rólam. Dogmatikai zsongás a fejemben, a megértett tanítással szembeni ellenállással küzdöttem.

25. évfordulónk házassági fogadalmának megújítása előtti napokban Gábor atya megkérdezte páromat, mikor gyóntunk utoljára? Férjem azt mondta neki, hogy én vagyok a „katolikusabb”. Annyiban maradtak, hogy majd én felkeresem az atyát. Csőbe húzva éreztem magam. Ez az érzés csak tovább fokozódott bennem a találkozáskor: ha nem akarom tisztán és mélyen megélni az évfordulónkat, miért nem megyünk inkább az anyakönyvi hivatal házasságkötő termébe?

Tényleg, mit is szeretnék? Válaszonom kellett magamban erre a kérdésre, mert már csak egy szűk nap maradt hátra. Barátnőmet fel akartam hívni, hogy kényelmetlenül érzem magam, imádkozzon értem, de végül nem zavartam.

A lelki beszélgetésre az éjszaka került sor. Barátnőm ott volt a templomkertnél... Gábor atya kérdései a mit adok és mit kapok körül forogtak, utolsó kérdése pedig az volt: mit tudok én adni Istennek? Persze semmim nincs, amit ne Isten adott volna, semmit nem adhatok Neki, csak a bűneim. Itt megállt a beszélgetés. Most már nem azt éreztem, hogy belekényszerültem egy kényes találkozásba, vagy, hogy nélkülem mennek a dolgok, hanem hogy döntenem kell. A sok éve elodázott kérdésre választ kell adnom Istennek.

Húsvéthétfőn mindent újra megkaptam. Szentáldozással és házassági fogadalmunkkal megújulva másként folytatjuk a következő huszonöt évet. Öröm, hála, megkönnyebbülés, bizalom, beteljesülés van a szívemben. (Benkő Andi)



Versajánló

Van egy különös hangulatú Wass Albert vers. Szívesen ajánlom olvasásra. Számomra az Istenbe vetett hit és bizalom erejéről, a kudarcok és veszteségek utáni újrakezdésről szól. Mindig aktuális.

Wass Albert: Előhang

*Volt egyszer egy ember, aki az ő háza
udvarán oszlopot épített az ő
Istenének.*

*De az oszlopot nem márványból faragta,
nem kőből építette,*

*hanem ezer meg ezer apró csillámló
homok-szemcséből,*

*és a homok-szemcséket köddel kötötte
össze.*

*És az emberek, akik arra járva látták,
nevettek rajta és azt mondták:
bolond.*

*De az oszlop csak épült, egyre épült,
mert az ember hittel a szívében
építette az ő Istenének.*

*És amikor az oszlop készen állott, az
emberek még mindig nevettek
és azt mondták: majd a legelső szél
összedönti.*

*És jött az első szél: és nem döntötte
össze.*

*És jött a második szél: és az sem
döntötte össze.*

*És akárhány szél jött, egyik sem döntötte
össze,
hanem mindegyik szépen kikerülte a
oszlopot, amely hittel épült.*

*És az emberek, akik ezt látták,
csodálkozva összesúgtak és azt
mondták: varázsló.*

*És egy napon berohantak az udvarára,
és ledöntötték az ő oszlopát.*

*És az ember nem szitkozódott és nem
sírt, hanem kiment megint az ő
udvarára*

*és hittel a szívében kezdett új oszlopot
építeni az ő Istenének.*

*És az oszlopot most sem faragta
márványból, sem nem építette kőből,
hanem megint sok-sok apró homok-
szemcséből és a homokszemcséket
köddel kötötte össze.*

Homokból vagy homokra építeni – éppen a bibliai kép ellentéte – mulandó, ezért hiábavaló, értelmetlen, reménytelen. Bolondnak is tartják az embert, aki a „homokszemcséket köddel” összekötve épít oszlopot az „ő Istenének”. De neki mégis sikerül, mert az anyagtalán anyagot a hit tartja össze. Nem fénylő márvány, nem kemény kő ez, de mégis milyen szép lehet ez a hitből növekedő oszlop. Bántja is a hitetlenek szemét,

mert nem lesz igazuk, sem a szél, de még a viharok sem tesznek kárt benne, sőt még el is kerülnek.

A hitből építkező ember a szemükben már nem csupán bolond, hanem varázsló is. A hitetlenekben a rosszindulat és a féltékenység épül. Az oszlopot lerombolva, az ember életének értelmét is pusztulásra ítélik.

Ám a hit oszlopát csak ledönteni tudják, el nem pusztíthatják.

A hites ember élete ekkor lesz igazán hiteles, mert ez az EMBER nem mutogat a világra és nem roskad magába, hanem újrakezdi. Az anyagtalán anyagból hittel ugyanúgy és ugyanott építkezni kezd újból. *(Deákné Lukács Erzsébet)*



Játszd az életet, éld át a játékot

Egy este úgy éreztem, túl sok olyan dolog van a vállamon, amit én már nem akarok cipelni. Így hát elvonultam a templom csendjébe és ott panaszkodtam, hogy miért kell olyan dolgokkal kínlódnom, amiről nem is tehetek, de ha

tehettem is, ha nagyot hibáztam is, megpróbáltam javítani rajta, jóvátenni.

Jézus: *"Te megtetted, amit meg lehetett tenni. De a hiba, amit még mindig ki akarsz javítani, már nem létezik, nem aktuális. Tudom, hogy neked rossz így is, mert azt érzed, büntetésként van rajtad, de ez már nem a te hibád."*

Szó szót követett és azt mondtam: *Hiányoznak a régi szép dolgok, a szép idők, amikor még minden jó volt és egyszerűbb. Voltak rossz napok is, de az, hogy most semmi sem történik, ami mozgásba hozna, ez még rosszabb.*

Majd egyszer csak a szeretett ismerősöket és emlékeket, élményeket három tárgy képében fogalmaztam meg. *"Hiányzik a gumikacsám, a pokrócom és a Teddy macim"*

Jézus: *"Látom én, hogy cipeled magaddal őket, húzod, vonszolod egyik szobából a másikba (mint egy álmatlan gyerek). De nem gondolod, hogy itt lenne az ideje, elengedni őket? Az embereket? (Akiától a szebb és jobb pillanatokat remélem, akik mellett azt hiszem, megoldódnak a problémás helyzetek.) ... Nézd! Mit gondolsz? Vajon ezek a játékok a te életedben be tudják még tölteni a játék szerepét? A gumikacsa kilyukadt, megtelik vízzel, lemerül, már nem úszik a vízben, ahogy azt kéne. És a Teddy maci? Elhasználódott, megfeslett, egy két testrésze hiányzik. Alkalmas még arra, hogy játszsz vele? Semmi sem tart örökké."*

Nem. – feleltem. (A tárgyak: a körülményeknek változnia kell, mert csak megállás van, vagy hátrálás, ha nincs, ami előre vigyen, fejlesszen, megoldást adjon.)

"Hát akkor? ... Tudom, hogy környezettudatosságra törekszel, és erre tanítod a gyerekeket is, akiknek órát tartasz. Még a környezet óratervezetben is körültekintően megjelölöd ezt a didaktikai célok között. És mert nem akarsz pazarlónak tűnni (lelki értelemben sem). De nem is kell. Mert nézd! Tudom, hogy a pokrócod pihepuha és jó meleg, de kilóg belőle a lábad. Bármennyire is meleg és puha, melegíthet-e téged, ha akárhogy is kucorodsz össze alatta, mégis fázik a lábad???"

Nem tud. – feleltem. (Vannak dolgok, amikhez ragaszkodunk, kötődünk. Olyan kényszerek is, amik alól nem merünk kibújni, mert a megszokottat és a biztonságosnak véltet nem merjük elhagyni az ismeretlen újért, ami számunkra hasznosabb és előnyösebb lenne, vagy talán el sem hiszük, hogy léteznek még új, számunkra esélyt nyújtó lehetőségek, egy szabadabb életre.)

De ugye a kis pulikutyádnak még jó? Emlékszel, Ronynak is odaadtad a rossz takarókat, hogy télen ne fázzon. A kis pulinak még jó meleg, ő elfér benne, és látod, nem kellett kidobnod. Így van ez, a barátok, ismerősök, kollégák, sulitársak és a dolgok elmennek, mert már nem tökéletesítenek téged, de másoknak meg pont rájuk van szükségük valahol. Jelenlétük lehet hogy kellemes, de többet árthat, mint amennyi hasznára lenne a lelkednek, másokat viszont abszolút fejleszthetnek. Én új játékokat akarok neked adni. Sokkal minőségibbeket, amik a teljességedet szolgálják."

Majd pár napra rá Zsiga odalépett hozzám, és anélkül, hogy tudta volna, mit beszéltem Jézussal, ezt mondta:

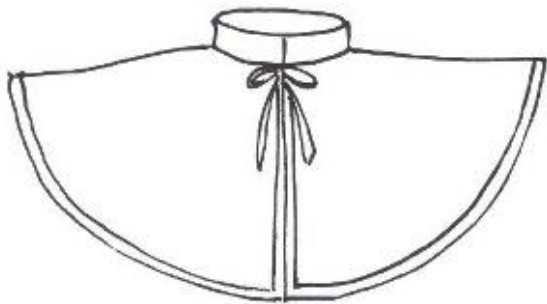
"Húsvétra szeretném ezt adni neked ajándékba." Egy Teddy macit nyújtott át nekem, ami az új „játék” szimbóluma.

És hogy mi az új "játék", amit ezután Jézus adott nekem?

Pünkösdvasárnap este bementem a sekrestyébe, ott találtam Istvánt, aki mindjárt, minden előzmény nélkül, azt kérdezte: Te miért nem ministráltál?

Úgy éreztem, ez már lezongorázott ügy, nem küzdök érte. Csak megrántottam a vállam és azt mondtam, nekem nem lehet. Gábor atya meglepődött, mivelhogy ő sosem mondta nekem azt, hogy nem lehet. Valószínű, egy félreértés miatt hittem, hogy ő sem engedi.

De végül is a Szentlélek pünkösdkor megajándékozott azzal, hogy a már rég, mélyen vágyva-vágyott helyemet elfoglalhassam az oltár mellett, hogy Gábor atyának asszisztálva szolgálhassam az Eucharisziát. Köszönöm... Neked, nektek! *(Marcsi)*



Elmélkedések a vasárnapi evangéliumról

Az alábbiakban az Elpidia család-közösség elmélkedéseit olvashatjuk. A családközösség tagjai ezekben a rövid írásokban osztják meg a vasárnapi evangéliumok kapcsán gondolataikat. Ez hasznos segítség lehet azoknak, akik

fontosnak tartják, hogy már előre ismerkedjenek a következő vasárnap evangéliumi részletével, ezáltal mélyebben és gyümölcsözőbben megélve hétről-hétre az örömhírt.

Technikai okokból az első elmélkedés a lapunk megjelenése előtti vasárnapon már elhangzott szakaszra vonatkozik. Ennek kapcsán viszont azt érdemes megfontolni, hogy nem csupán a következő vasárnapi evangélium elővételezése, hanem az előző vasárnapi szentírási szöveg elhangzás utáni továbbgondolása is értékes lelki gyümölcsöket teremhet.

Amint az élet számos más területén, az önzetlen szolgálat talán ezúttal is legjobban az adományozót gazdagította – ez esetben vélhetően az írásokból a legtöbbet maguk a szerzők profitáltak. A szentírási szövegekben való elmélyedés ugyanis olyan kincskereséshez hasonlítható, ahol a gazdag telérek kiaknázása egészen bizonyosan sokszorosán megtérül. De természetesen nem lebecsülendő az a lelki kincs sem, amelyre mi olvasók tehetünk szert az írásokból.

„Gyümölcsöikről ismeritek meg őket” – mondta Jézus. Az Elpidia berkeiből indult egyházközösségünk egyik legpozitívabb kezdeményezése, a rendszeres ebédosztás a hajléktalanoknak. Most ők kezdeményezték ezt a remélhetőleg hagyományteremtő elmélkedés sorozatot. Adja Isten, hogy vetésük mindkét területen gazdag termést hozzon! *(BP)*

János 20,19-23 (június 8.)

Jézus megjelenik a tanítványoknak

A húsvét utáni ötvenedik napon, így ebben az évben június 8-án, vasárnap

ünnepli a keresztény világ a Szentlélek eljövetelét, az egyház megalapítását, azaz pünkösd napját. A pünkösd elnevezés a görög pentekosztész, azaz ötvenedik szóból származik, és minden évben május 10-e és június 13-a közé esik. Pünkösdöt a keresztény egyház születésnapjának is tartják.

A jánosi evangéliumban megelevenedő történet valamennyi evangéliumban megjelenik. (Mt.18,18;16,19; Mk.16,14; Lk.24,36-43) A pünkösd mondánivaló, üzenet legplasztikusabban a jánosi részletben érhető tetten. Jézus megjelenik a zárt ajtó mögött együtt levő tanítványoknak és így szól hozzájuk: "Békesség nektek!" Miután megmutatta sebeit, tanítványai felismerték és megörültek Uruknek. Ennek a megjelenésnek nem csak az volt a célja, hogy látva Őt, higgyenek a feltámasztásban, hanem küldetést kaptak Jézustól, aki rájuk lehelte a Szentlelket, és bűnbocsátó hatalmat adott apostolainak. A tanítványok elnyerik a Szentlelket: ami egyben Isten népének újjáteremtése is. Elküldi ezeket a tanítványokat úgy, ahogy őt küldte az Atya. Az ő küldetése az övéké lesz, munkáját az ő kezükbe teszi le. Általuk lesz megismerhető, látható és érezhető a világban Isten jelenléte. A mindig jelenlévő Szentlélek által a keresztény közösség megújíthatja a közösséget az Atyával és a Fiúval, Istennel és felebarátainkkal.

A rendszerváltás óta pünkösd ünnepe a karácsonyhoz és a húsvéthoz méltóan a munkaszüneti nappal járó ünnepek sorába került. Feladatunk az, hogy a jézusi üzenetet meghallva ne egy „hosszú hétvége” legyen számunkra, keresztények számára pünkösd ünnepe.

Hiszen eljött az apostolok számára az az idő, amikor önállóan kellett megmutatniuk életükön keresztül Krisztushoz tartozásukat. Nekünk ez nem feladatunk? Aki Krisztus mellett döntött, nem rejtőzhet el a társadalomban, hanem világítania kell. Úgy, azzal a segítséggel, hogy a Szentlélek kitöltése annak a bizonyítéka, hogy Isten a gyermekeivel lesz a világ végéig, nem hagyja őket magukra, vezeti őket, gondoskodik róluk a lelkük által. A világításhoz azonban szükséges a pünkösd tűz, a lélek erejének tüze. Ehhez azonban az kell, hogy a lelkünket megfelelően karban tartsuk, a bűneinktől megtisztítsuk és önmagunkra időt szánva, elcsendesedve lelkünkbe nézzünk, a Lélek tüzét imádsággal tápláljuk. Csak így tud évről-évre a Szentlélek ereje által az ember és a világ megújulni, újjászületni. (Éva, Gábor)

János 3, 16-18 (június 15.)

"Mert úgy szerette Isten a világot..."

Gondolkodtunk-e már valaha azon, hogy mit válaszolnánk, ha megkérdeznék egy vallásunk iránt érdeklődő idegen, miben rejlik a kereszténység lényege? Én sokáig a Bazilika homlokzatán lévő (ott latin) szavakat idéztem volna Jézustól („Én vagyok az út, az igazság és az élet”).

De lássuk a szentháromság vasárnapjára esedékes Szentírás részletet! Két rövid mondat! Csupán 25-30 szó! Mégis talán nincs még egy ennyire széles körben ismert és idézett részlete az Újszövetségnek, mint ez. Mi Jézus küldetésének célja? Jézus emberek iránti szeretetéről szól, vagy az Atyáéról?

Milyen ez a szeretet? Mit jelent elveszni vagy örökéletűnek lenni? Mi a mi hitünk valójában? Mi ez a kapocs karácsony és nagypéntek között? Készek vagyunk-e erre az ajánlatra válaszolni? A zsidók Istent "félő" emberek, Allah neve mellett 99 féle jelző állhat, de egy sem tartalmazza a szeretet szót: a szeretet vallásává tudjuk-e váltani a kereszténységet? Egyáltalán: hogyan kell jól szeretni?

Van min elmélkednünk. Pedig csak két mondat... (Kati, Zsolt)



János 6, 51-58.(június 22.)

„Aki eszi az én testemet...”

Jézus a tanításaiban gyakran ír le a hallgatósága számára általuk is jól ismert élethelyzetekbe ágyazott példázatokat. Ebben a szakaszban élénk táruló kép talán az egyik legnehezebben kibontható, szemléltethető. Milyen helyzetben inti így tanítványait? Már túl vannak sok csodán, tömegek hallgatják, és sokan, mint híres gyógyítótól várják jótéményeit.

Elérkezett a pillanat, hogy Jézus felhívja a figyelmet: nem adományosztóként jött, hanem követőitől sokkal többet kér. Teljesen be kell fogadni Őt, mindenestül bennünk szeretne élni, és tudunk-e ennél jobb példát erre, mint az ételünk befogadása, amiből fölépül testünk. Nem is csak egyszerűen evésről

beszél, hanem „rágásról”. Tehát nem csecsemőkről szól, hanem feltételezi, hogy a szilárd, nehezebb táplálékkal is elboldogul, aki „rágódik” a táplálkozás során. Valóban megkaptuk a hitben járás során a „tejnek italát”, de tovább kell lépnünk! Szeretnél gyermeki létben maradni? Vagy vonz a felnőtté válás felelőssége?

Megdöbbenő felismerés ma is, hogy minden nap újra és újra feltehetjük magunknak a kérdést, ma befogadtam-e teljesen Jézust az életembe, ahogy Ő kérte? Tudod így kezdeni minden napod? Vagy időnként terheidre, feladataidra hivatkozva mellőzöd?

Pedig egyértelmű, kemény következtetést vonhatunk le, ha nem tesszük „nincsen élet tibennetek”. Milyenek az „Élet” nélküli napok? Számomra a világ sivatagai... Ismered azt a kínzó szomjúságot, amikor alig várod, hogy szóljon az Ige? Azt a megnyugtató békességet, amikor befogadod? Biztosan tudhatjuk, hogy türelemmel segíti fejlődésünket, hogy teljesen befogadjuk Őt, de hagyjuk-e, hogy Ő vegye át az irányítást bennünk? Felfoghatatlanul nagy ajándékot ígér: „aki ezt a kenyeret eszi, örökké él”. Megpróbálsz mindennap Igét olvasni, imádkozni, vagy hagyod, hogy a kísértő távol tartson Tőle? (Ildikó)

Mt. 16, 13-19 (június 29.)

„Hát ti mit mondotok, ki vagyok?”

Amikor Jézus tanítványai társágában Fülöp Cezáreájának vidékére érkezik, a következő kérdést intézi tanítványaihoz.

„Kinek tartják az emberek az Emberfiát?”

Jézust érdeklő és fontosnak tartja azt, hogy miként vélekednek kortársai és tanítványai az Emberfiáról, és az ő személyének küldetéséről.

A tanítványok szerint az emberek prófétának tartják Jézust, de ellenségei és rokonai mást is mondtak róla.

„Falánk borissza ember, a vámosok és bűnösök barátja” (Mt 11,19). Ördögtől megszállott (Mk 3,30). Rokonai azt mondták róla, hogy „elvesztette az eszét” (Mk 3,21). A zsidó főtanács istenkáromlónak titulálta (Mk 14,64). Pilátus előtt a császár ellenségének nevezték (vö. Jn 19,12). Kétezere év alatt számos új címet adtak Jézusnak: az egyik legjobb ember, humanista ember-ideál, tragikus hős, próféta, szegények szószólója, szocialista forradalmár, szupersztár.

Jézus talán elégedetlen a válasszal, ezért folytatja a kérdést: „Hát ti kinek tartotok engem?”

Jézus és Péter párbeszéde Fülöp Cezáreájának vidékén történt. Máté nem véletlenül említi ezt a várost.

A Genezáret-tótól 40 km-re lévő várost ugyanis Nagy Heródes fia, Fülöp tetrarcha építtette Kr.e. 3-ban.

Fülöp fejedelem Augustus római császárnak köszönhette a terület feletti uralmát. A császár, a caesar iránti tiszteletből, ezért Cezáreának nevezte el. Ebben a városban állt Augustus temploma, amelyben a császárt istenként imádták. Ez az egész város a császárimádat szellemét jelenítette meg.

Cezárea városa, és benne Augustus temploma azt sugallta, hogy égen és földön nincs más hatalom Augustus császárán kívül, akit uralkodóként, de istenként is tiszteltek. Ebben a császárt

istenként imádó városban és az ahhoz tartozó falvak utcáin teszi fel a kérdést Jézus: Hát ti kinek tartotok engem?”

Péter válasza: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!”

Péter válaszával szembeszállt a hivatalos római felfogással, amely szerint Augustus császár: isten.

Te kinek tartasz engem? Ez a harmadik kérdés már nem szerepel Jézus kérdései között. Következik azonban az előzőekből, hogy aki követni akarja őt, annak meg kell fogalmaznia saját magának, hogy számára kicsoda Jézus.

Világunk Cezáreájában, ahol a politikai, a gazdasági és az információs hatalmat istenítik, újra elhangzik a kérdés: „Te kiben hiszel, kit vagy mit tartasz életed legfőbb értékének és mozgatórugójának?”

Dzsida Jenő erdélyi költőnek nem tetszett a szobája falára akasztott kép Krisztus-ábrázolása. Nem így képzelte el Jézus Krisztust. Nem ilyen jóllakottnak, nem ilyen kékszeműnek, nem ilyen derűsnek, nem ilyen telt arcúnak. Elmékedéseiből és az evangéliumokból egyszerűnek, szürkének, fáradtnak, hozzánk hasonlóknak ismerte meg (Dzsida Jenő: Krisztus).

Jézus című versében Gyurkovics Tibor így ír:

Jézus szalmaszál - amibe kapaszkodunk

Jézus szakadék - amibe lezuhanunk

Jézus kötél - amit elengedünk

Jézus remény - amivel emelkedünk

Jézus hangszer - amivel megszólalunk

Jézus zene - amit elhallgatunk

Jézus kenyér - amivel adakozunk

Jézus kenyér - amit elfogadunk

*Jézus penge - ami megsebesít
Jézus gyenge - aki megerősít*

*Jézus hatalom - a végeken
Jézusnak odaadom - az életem.*

Végül az evangéliumokból tudjuk, hogy Péter a tizenkét tanítvány között a Péter-Jakab-János belső bizalmi körének is tagja volt, akit Jézus magával vitt a Tábor hegyére és Jairus lányának feltámasztásához is.

Péternek fokozatosan formálódik át a Messiásról alkotott képe, bár Jézus kudarcát sokáig nem képes sem megérteni, sem pedig feldolgozni, sőt megtagadja mesterét, aki mégis őt teszi az alakuló új közösség legszilárdabb alapjává. Pétert igazi emberi arcvonásokkal mutatja be a Szentírás.

Az ember érzi, hogy valóban Istenre rendezett hiteles ember, minden gyengesége és szélsőséges reakciói ellenére is. *(Kati, Imi)*

Tervezett táborok időpontjai

Nyári hittanos nagytábor, Gerecse:

- felsősöknek portyával 2014. július 28 - augusztus 6.
- alsósoknak állótábor 2014. július 31 - augusztus 6.

Kerületi közös ifjúsági tábor 2014. június 30 - július 5., Kemence

Templomunk scolája (liturgikus szolgálatot végző kórusa) csütörtökönként este 8-tól tartja próbáit. Minden énekelni szerető testvérünket szeretettel várjuk!

Önkéntes hozzájárulás

Kérjük a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. A hozzájárulást készpénzbefizetési (sárga) csekken is be lehet fizetni egyházközségünk részére. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen személyesen is lehet rendezni a hozzájárulást az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérünk benneteket, hogy anyagi hozzájárulásotokkal támogassátok egyházközségünket!

Plébániánk bankszámlaszáma:
Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
10103881-45238100-01000004

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznap: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Pénteken az esti szentmise után fél óras **csendes szentségimádásra** van lehetőség (19 óráig).

Első vasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmálkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., pestszentimre.plebana@gmail.com). *Felelős kiadó:* Lak Gábor plébános, *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter; *Honlap:* www.pestszentimre.plebana.hu